

اگر وگر- ترکیبی از زیست میدان (biofield) و انرژی ازدایش (اطلاعات) است («روحیه تیمی») ، تولید شده توسط کنش های ذهنی تعدادی افراد بر اساس همه گونه های روانی ، علاقه ها و دیگر پارامترهای شخصی ممکن و یکسان در فرایند فعالیت های حیاتی.

افراد واقعی همچون دیگر جانداران که بخشی از پیرامون طبیعی هستند بر میدان جهان هستی پرتو می پراکنند به این معنی که انرژی و ازدایش به اندازه هستی هر یک و همه تعیین شده است. مجموعه منشا آلی میدان زیست سپهر را می توان زیست میدان نامید. انسان جهان را نه تنها با اندام های ساخته شده از زیست توده ، حس و درک میکند بلکه از طریق میدان های طبیعی ، ذات اندام هایش بدین معنی که ازدایشها را بوسیله زیست میدانش درک می کند.

اگر تعدادی از مردم دارای پارامترهای یکسانی از انرژی درونی باشند (شامل میدان ها، فرکانس ، قطبش و...) ، در این صورت پرتوهای زیست میدان همان ازدایشها توسط بسیاری مردم سیستم انرژی ازدایش در میدان های دارندگان می آفریند که در ادبیات نهفته «اگر وگر» نامیده می شود.

اگر وگرها بر اساس ازدایشهای ورودی به آنها متفاوتند ، به واسطه انرژی درونی افراد ، انرژی پتانسیل و رازمان کنترل آنها. اما به رغم ویژگی پارامترهای انرژی انسانها به علت شرایط ژنتیکی و فیزیولوژی، ساختار کلی عاطفی انسان و خلق و خوی در لحظه (یا با فاصله) زمانی، انسانها بر اساس پارامترهای انرژی هایشان به هم نزدیکند. در شکل گیری اگر وگرهای انسانی مهمتر ویژگی های ازدایشی و جامعه انسانی است تا سازگاری انرژی که از آغاز متعلق به ملت ، نژاد و انسانیت است.

اگر وگرهای انسانی در زیست سپهر در می آیند و زیست سپهر به نوبه خود در سیاره ها و تا آخر... بر پایه سلسله مراتب جهان.

اگر وگرهای گوناگون می توانند متقابلاً در هم و تودرتو باشند و مکمل یکدیگر، خنثی سازگار یا در تضاد متقابل باشند. در انرژی رابطه های (مادی) انسانها اگر وگر آفریده می شود دقیقاً مثل نیروگاه و مصرف کننده گان متصل به شبکه انرژی و در ازدارابطه -مثل کامپیوترهای بسیاری که توسط کانال های انتقال ازدایش متصل اند ، که می توانند در یک شبکه پردازش ازدایشها سازمان یافته شده باشند.

بعنوان اقدام به ذات اگر وگر ، تبدیل الگوریتم ازدایش در فرایند کنترل اگر وگرهای دیده می شود توسط کسی که اگر وگر را شکل داده و در آمار رفتارهای گوناگونشان هویدا می شود (خود را احراز می کند).